

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Elišky Cihlářové a soudců JUDr. Jaroslava Hubáčka a JUDr. Tomáše Foltase v právní věci žalobkyně: **DOLMEN TATARKOVA, a. s.**, se sídlem Pavla Švandy ze Semčic 1068, Praha 5, zastoupená JUDr. Alešem Staňkem, advokátem se sídlem Národní 43, Praha 1, proti žalované: **Česká obchodní inspekce**, se sídlem Štěpánská 15, Praha 2, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 9. 1. 2014, č. j. 11 A 253/2010 – 27,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 9. 1. 2014, č. j. 11 A 253/2010 – 27 byla zamítnuta žaloba podaná žalobkyní (dále jen „stěžovatelka“) proti rozhodnutí Ústřední ředitelky České obchodní inspekce (dále jen „ústřední inspektorát“) ze dne 25. 10. 2010, č. j. ČOI 74813/10/01000/1000/10/Be/Št, kterým bylo částečně změněno a ve zbývajících části potvrzeno rozhodnutí České obchodní inspekce, inspektorátu Středočeského a hl. města Praha (dále jen „inspektorát“), o uložení pokuty ve výši 20.000 Kč za porušení ust. § 19 odst. 3 zákona č. 634/1992 Sb., ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o ochraně spotřebitele“), protože stěžovatelka naplnila skutkovou podstatu podle ust. § 24 odst. 7 písm. v) citovaného zákona tím, že ve třicetidenní lhůtě nevyřídila reklamaci plovoucí podlahy v bytě č. 14 v domě č. p. 722 v k. ú. Háje v ulici Tatarkova, aniž by se spotřebitelem dohodla na lhůtě delší. Prvostupňové rozhodnutí bylo změněno v části, která se týká popisu skutku a ve zbytku bylo potvrzeno.

V odůvodnění rozsudku městský soud k námitce nicotnosti napadeného rozhodnutí odkázal ohledně výkladu pojmů nicotnost, neplatnost a nezákonnost rozhodnutí na ustálenou judikaturu soudů, zejména na rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 7. 2005, č. j. 6 A 76/2001 - 96, publikovaný pod č. 793/2006 Sb. NSS, bod V. K nicotnosti vedou pouze natolik intenzivní vady (absolutní nedostatek pravomoci, absolutní nepřislušnost, zásadní nedostatky projevu vůle, požadavek absolutně nemožného plnění apod.), že vůbec nelze o správním aktu hovořit. Napadené správní rozhodnutí však vady takové intenzity neobsahuje. Tato rozhodnutí vydal správní orgán v rámci své pravomoci a příslušnosti a jednání, jehož se měla stěžovatelka dopustit, popsal v odůvodnění rozhodnutí zcela konkrétně tak, že je patrné, jakou skutkovou podstatu deliktu stěžovatelka svým jednáním naplnila. I když v době, kdy bylo vydáno napadené rozhodnutí, byla skutková podstata deliktu, jehož se stěžovatelka dopustila, uvedena v zákoně na ochranu spotřebitele v ust. § 24 odst. 1 pod písmenem t), zatímco v rozhodnutí bylo použito písmeno v), které pojednává o zcela jiném deliktu, pro posouzení důvodnosti námítky je podle městského soudu rozhodné, že zákon o ochraně spotřebitele jak v době stěžovatelčina jednání, tak v době vydání napadeného rozhodnutí skutkovou podstatu deliktu obsahoval. Odkázaly-li správní orgány na ustanovení platné v době spáchání deliktu (písm. v) a nikoli v době vydání napadeného rozhodnutí (písm. t), jedná se podle městského soudu nepochybeně o pochybení. Proto městský soud posuzoval, zda toto pochybení, které je nutno považovat za formální, mohlo mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí a dospěl k závěru, že tomu tak není. Zejména s přihlédnutím k tomu, že skutková podstata deliktu byla v napadeném rozhodnutí ve spojení s prvostupňovým rozhodnutím vyjádřena i slovně, bylo stěžovatelce zřejmé, pro jakou skutkovou podstatu deliktu je jí sankce ukládána. ČOI tak lze vytknout pouze to, že tuto změnu v zařazení skutkové podstaty v zákoně na ochranu spotřebitele v napadeném rozhodnutí nekonstatovala, neboť by se tak jistě předešlo vzniklým nejasnostem a přispělo by to k lepší srozumitelnosti a konkrétnosti rozhodnutí. V žádném případě nemůže být záměna v písmenech skutkových podstat natolik intenzivní vadou, aby mohla vést k prohlášení nicotnosti napadeného rozhodnutí. Podle městského soudu se jedná pouze o pochybení formální, které nemůže mít vliv na věcnou správnost napadeného správního rozhodnutí.

Proti tomuto rozsudku podala stěžovatelka v zákonné lhůtě kasační stížnost z důvodu podle ust. §103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. V kasační stížnosti především poukázala na to, že v předcházejícím správním řízení uvedla v odporu proti příkazu vydanému dne 19. 8. 2010 inspektorátem pod č. j. 10/1204/10/P/34, že „skutková podstata dle § 24 odst. 7 písm. v) zákona na ochranu spotřebitele ani na tvrzený skutek nedopadá“. Stejnou argumentaci zopakovala také v odvolání proti rozhodnutí inspektorátu ze dne 8. 9. 2010 pod č. j. 10/1204/10/34, následně v žalobě a v replice k vyjádření k žalobě. Pokud zákonná skutková podstata, která měla být naplněna, v základních rysech nekoresponduje s popisem skutku, jde o zásadní vadu, kterou nelze zhojit výkladem, který užil městský soud. Pokud by šlo skutečně o drobnou formální vadu v úrovni překlepu či gramatické chyby, nebylo by podle stěžovatelky možné proti takovému výkladu nic namítat. Uvedený rozpor se ale v řízení vyskytoval od samého počátku, a to i po té co na jeho existenci stěžovatelka poukazovala v námitkách proti příkazu a v odvolání proti správnímu rozhodnutí. Výklad městského soudu, že stěžovatelce muselo být zřejmé, pro jakou skutkovou podstatu je jí sankce ukládána, hraničí s ignorací základních stěžovatelčiných

pokračování

práv. Stěžovatelka má v řízení o žalobě podle ust. § 65 a násl. s. ř. s. rovné postavení se žalovaným správním orgánem a má právo, aby soud důsledně uplatňoval zásadu spravedlivého procesu. Je-li však ve svém hodnocení k jedné straně shovívavější a toleruje její pochybení, měl by stejným způsobem, a o to víc, je-li touto stranou orgán veřejné moci, postupovat i u druhé strany a se stejnou optikou např. hodnotit listinu předloženou stěžovatelkou a označenou jako kontaktní údaje pro přijímání reklamací, jako záruční listinu, jelikož všem účastníkům předmětného obchodu, tedy především spotřebiteli, kterému byla tato listina předána při převzetí bytu, bylo zřejmé, jakým způsobem, a zejména u koho, má reklamaci uplatnit. Tím, že skutek, jehož se měla stěžovatelka dopustit, neodpovídá skutkové podstatě, která měla být tímto skutkem naplněna, a tento rozpor nebyl správním orgánem přes několikere stěžovatelčiny námitky odstraněn, je naplněn důvod pro podání kasační stížnosti podle ust. § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. Proto stěžovatelka navrhla, aby Nejvyšší správní soud zrušil napadený rozsudek a také správní rozhodnutí jemu bezprostředně předcházející.

Ústřední inspektorát ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že jeho stanovisko k dané věci je již obsaženo v předchozích správních aktech a ve vyjádření k žalobě a není třeba na něm cokoli měnit. ČOI také vyjádřila souhlas s řešením věci, jak je ve výsledku podáno ve výroku napadeného rozsudku. Nesdílí však zcela argumentaci městského soudu, která k danému výsledku vedla. Podle městského soudu nebyla ve správním rozhodnutí předmětná skutková podstata označená podle znění zákona v době vydání rozhodnutí, nýbrž podle znění v době spáchání deliktu, což vyhodnotil jako pochybení formální, jež neodůvodnilo zrušení napadeného rozhodnutí. Toto hodnocení se však ČOI nejeví jako správné. Použit se má jako celek zákon účinný v době spáchání činu, není-li pozdější zákon pro delikventa příznivější (viz čl. 40 odst. 6 Listina základních práv a svobod). „*Trestnost činu se posuzuje a trest se ukládá podle zákona účinného v době, kdy byl čin spáchán. Pozdějšího zákona se použije, jestliže je to pro pachatele příznivější.*“ To přitom v daném případě zjevně nenastalo, neboť od doby spáchání předmětného deliktu se v aplikovaném ust. § 24 odst. 7 zákona o ochraně spotřebitele pouze pozměnilo označení písmen, což pro stěžovatelku nepřináší žádnou změnu k lepšímu, čili správní orgán setrval u základního pravidla, že trest se ukládá podle (znění) zákona účinného v době spáchání deliktu. Ke stěžovatelčině argumentaci, že daná „*skutková podstata., na tvrzený skutek nedopadá*“, ČOI uvedla, že stěžovatelka se ve svých přípisech omezila pouze na tato slova, a správní orgán tak během správního řízení měl za to, že tímto slovním obratem popírá delikttní charakter svého jednání, a nikoli že má na mysli právě předmětný posun ve značení písmen. Až na výše uvedenou dílčí výhradu k dané pasáži odůvodnění však považuje ČOI napadený rozsudek za zákonný, neboť uplatněné žalobní body nebyly důvodné. Vzhledem k tomu nepokládala stěžovatelka argumenty obsažené v kasační stížnosti za dostatečný důvod pro zrušení napadeného rozsudku, a proto ČOI navrhla, aby kasační stížnost byla zamítnuta.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v souladu s ust. § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které uplatnil stěžovatel v podané kasační stížnosti, a přitom neshledal vady uvedené v odstavci 4, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

V daném případě vydal inspektorát dne 19. 8. 2010 příkaz č. j. 10/1204/10/P/34, kterým uložil stěžovatelce pokutu 20.000 Kč pro porušení ust. § 19 odst. 3 a naplnění

skutkové podstaty ust. § 24 odst. 7 písm. v) zákona o ochraně spotřebitele, kterého se dopustila tím, že nevyřídila reklamaci plovoucí podlahy v zákonem stanovené 30 ti denní lhůtě, přičemž se nedohodla se spotřebitelem na lhůtě delší. Proti tomuto příkazu podala stěžovatelka odpor a poté dne 7. 9. 2010 rozhodnutím č. j. 10/1204/10/34 rozhodl inspektorát o uložení pokuty ve stejné výši pro porušení ust. § 19 odst. 3 a naplnění skutkové podstaty ust. § 24 odst. 7 písm. v) zákona o ochraně spotřebitele, kterého se stěžovatelka dopustila tím, že nevyřídila reklamaci plovoucí podlahy v zákonem stanovené 30 ti denní lhůtě, přičemž se nedohodla se spotřebitelem na lhůtě delší. Na základě stěžovatelčina odvolání ČOI napadeným rozhodnutím změnila prvostupňové rozhodnutí tak, že slova „Reklamaci zaslal spotřebitel poštou dne 17.12.2008, tato však nebyla přijata a spotřebiteli se vrátila dne 5.1.2009 zpět, jako nedoručená. Spotřebitel zaslal společnosti dne 27.2.2009 dopis s vyjádřením k reklamaci závad, k němuž byla jako příloha připojena původní reklamace. Tento dopis byl již jmenovanou společností převzat dne 16.3.2009. Reklamace byla vyřízena až dne 7.5.2009 a to společností MAO spol s r.o. (nyní MAO a.a.), Huťská 1557, 27201 Kladno, IČ: 16978307. Reklamace byla zamítnuta, protože reklamované závady nebyly výše uvedenou společností považovány za reklamaci, jak bylo zjištěno při kontrole provedené dne 11.11.2009 v provozovně společnosti“ byla nahrazena slovy „Reklamaci uplatnil spotřebitel poštou dne 18.12.2008, tato však nebyla v úložní době vyzvednuta a spotřebiteli se vrátila dne 5.1.2009 zpět. Do posledního dne lhůty, jímž bylo pondělí 19.1.2009, prodávající neučinil žádný úkon, jímž by uplatněnou reklamaci vyřídil.“ a ve zbytku bylo prvostupňové rozhodnutí potvrzeno.

Stěžovatelka v kasační stížnosti deklarovala, že ji podává v souladu s ust. § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s., tj. z důvodu tvrzené vady řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu, nebo že při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost, a pro tuto důvodně vytýkanou vadu soud, který ve věci rozhodoval, napadené rozhodnutí správního orgánu měl zrušit; za takovou vadu řízení se považuje i nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu pro nesrozumitelnost. Ve skutečnosti ji však podle obsahu podala z důvodu nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení, tedy z důvodu podle ust. § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Nesprávná kvalifikace důvodu kasační stížnosti však není na překážku jejímu věcnému projednání. Stačí, aby stěžovatelka důvody tvrdila dostatečně konkrétním způsobem a jejich podřazení pod příslušné zákonné ustanovení provede soud. Proto stěžovatelka svou povinnost uvést důvod kasační stížnosti splnila.

Podle ust. § 24 odst. 7 písm. v) zákona o ochraně spotřebitele ve znění účinném do 31. 7. 2010 se prodávající dopustí správního deliktu tím, že nerozhodne o reklamaci nebo ji nevyřídí podle § 19 odst. 3.

Podle ust. § 24 odst. 7 písm. t) zákona o ochraně spotřebitele ve znění účinném od 1. 8. 2010 se prodávající dopustí správního deliktu tím, že nerozhodne o reklamaci nebo ji nevyřídí podle § 19 odst. 3.

V daném případě skutková podstata deliktu tak, jak byla uvedena ve správním rozhodnutí I. i II. stupně, tj. nevyřízení reklamace plovoucí podlahy v zákonem stanovené

pokračování

lhůtě, byla v době, kdy byl stěžovatelkou delikt spáchán, uvedena v zákoně o ochraně spotřebitele v ust. § 24 odst. 1 písm. v) a teprve s účinností od 1. 8. 2010 byla uvedena v citovaném ustanovení pod písm. t). Na základě jediné stížní námítky, je třeba, s ohledem na právní názor vyslovený městským soudem v napadeném rozsudku, s nímž nesouhlasí ani stěžovatelka a neztotožňuje se s ním zcela ani ústřední inspektorát, posoudit, jaká je povaha této vady, tzn. zda se jedná pouze o vadu formální nemající vliv na zákonnost napadeného správního rozhodnutí či nikoliv.

V této souvislosti lze odkázat na judikaturu Nejvyššího správního soudu, zejména na rozsudek ze dne 14. 11. 2003, č. j. 5 A 65/2001 - 33, v němž bylo vysloveno, že „*Pokud ustanovení o sankci náležitě (slovně) definuje skutkovou podstatu deliktu, samotný nepřesný odkaz na ustanovení vymezující právní povinnost, nebrání možnosti uložit za tento delikt příslušnou sankci. (...) [V]ymezení skutkové podstaty (...) je již samo o sobě postačující a nemohlo ani v daném případě vést k pochybnostem o tom, jakého deliktu se žalobce dopustil.*“ Dále lze odkázat také na rozsudek ze dne 22. 5. 2004, č. j. 6 As 57/2004 - 54, v němž Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že „*Jestliže předmětem řízení bylo uložení pokuty za spáchání správního deliktu, potom nepominutelnou součástí výroku, kterým se ukládá povinnost uhradit pokutu jako trest za správní delikt, musí být rovněž i určení, jakého deliktu se příslušný subjekt dopustil. Pokud tomu tak není v oblasti skutkové části tohoto výroku, lze připustit, že je-li skutek popsán v odůvodnění rozhodnutí, nemusí za všech okolností doházet k nezákonnosti takového správního aktu. Pokud však, tak jak v projednávané věci, ve výroku rozhodnutí chybí právní kvalifikace deliktu, pak takové rozhodnutí obstát nemůže. Jeho důsledkem je totiž narušení principu právní jistoty (není jasné, za jaký delikt byl vlastně žalobce postižen), což může vést i k pochybnostem o tom, zda určitá jednání či opomenutí, která naplnila skutkovou podstatu deliktu, byla potrestána, či nikoliv, a tedy, zda pro budoucno jde o res iudicata (věc rozsouzenou).*“

V daném případě byla ve výroku správního rozhodnutí skutková podstata slovně jednoznačně definována a pouze v ustanovení, v němž byla vymezena, bylo uvedeno špatné písmeno. I za této situace bylo nesporné, za jaký delikt byla stěžovatelka sankcionována a tato vada nemohla mít za následek sebemenší nejasnosti nebo vyvolat jakékoliv pochybnosti. Ve výroku správního rozhodnutí nechybí právní kvalifikace stěžovatelkou spáchaného správního deliktu a je tedy zcela zřejmé, za jaký delikt byla stěžovatelce sankce uložena. Nesprávný odkaz na písmeno v ust. § 24 odst. 7 zákona o ochraně spotřebitele, neměl rovněž žádné důsledky ve vztahu k uložené pokutě. Z výše uvedených důvodů dospěl Nejvyšší správní soud ke shodnému závěru jako městský soud, že předmětná vada nemohla mít vliv na zákonnost napadeného správního rozhodnutí.

Se zřetelem na výše uvedené dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost je nedůvodná, a proto ji zamítl (§ 110 odst. 1 věta druhá s. ř. s.). Ve věci rozhodl v souladu s ust. § 109 odst. 2 s. ř. s., podle něhož rozhoduje Nejvyšší správní soud o kasační stížnosti zpravidla bez jednání, když neshledal důvody pro jeho nařízení.

O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti bylo rozhodnuto v souladu s ust. § 60 odst. 1 ve spojení s ust. § 120 s. ř. s., podle kterého, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Nejvyšší správní

soud žádnému z účastníků náhradu nákladů nepřiznal, protože stěžovatel v řízení úspěch neměl a ústřednímu inspektorátu žádné náklady s tímto řízením nevznikly.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 25. srpna 2014

JUDr. Eliška Cihlářová
předsedkyně senátu